ATILIM

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Yıl 9, sayı 3 (99)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — 1 Mart 1982

1961 Anayasasının yırtılmasına karşı, ulusal demokratik bir Anayasa için birleşelim!

Barışçı, özgür, demokratik bir gelecek isteyen herkes:

Barış savaşçılarıyla omuz omuza

● TKP MK Bildirisi

Geçtiğimiz günlerde, gerici askersel diktatörlük çılgınca ve çok tehlikeli bir adım attı. Ülkemizin barış, özgürlük ve demokrasi güçlerine karşı yeni, doğrudan kaba bir saldırıya geçti. Bu son saldırı tehlikeli gelişmelerin önemli işaretlerinden biridir.

Cuntanın başı Evren, yerine Ersin'i bırakıp komşumuz Sosyalist Bulgaristan'da "Barış, demokrasi, dostluk" söylevleri verirken başlatıldı bu saldırı. Faşist biçimli yargılamaya karşı çıktığı için mahkeme salonundan çıkarılan, DİSK yöneticilerinin önde gelen avukatlarından biri, İstanbul Baro Başkanı ve Türkiye Barış Komitesi yöneticisi Orhan Apaydın, Türkiye Barış Komitesi Başkanı ve Dünya Barış Konseyi Prezidyum üyesi emekli Büyükelçi Mahmut Dikerdem ve yine Türkiye Barış Komitesi yöneticisi Reha İsvan ve onlarla birlikte pek çok ilerici gözaltına alındı. Birçoğu ise aranıyor. Halkımızın, barış özgürlük ve demokrasinin inançlı savunucuları olarak yakından tanıdığı bu ilerici aydınların gözaltına alınmaları aynı zamanda dünya barış ve demokrasi güçlerine yönelik kaba bir meydan okumadır.

Bu akıl almaz saldırı, 52 DİSK yöneticisinin idam istemi ile yargılanmalarına ve komünist, ilerici tüm yurtseverlerin ağır baskı ve işkencelere, koğuşturmalara uğratılmalarına karşı dev boyutlara varan dayanışmanın ardından gelmiştir. Cunta şaşkınlık ve öç alma duygularıyla saldırıyor. Gericilik işkenceler, ajan provakatörlerin çabaları üzerine kurduğu düzmece yargılamalarla sonuç alabileceğini, herkesi aldatabileceğini sandı. Ne ki davalar başlar başlamaz daha ilk adımda yargılanan işkenceciler ve cunta oldu. Şimdi ilerici avu-

▶Arkası 7. sayfada

İki yüzlü

Cunta sıkışıyor. Sıkıştıkça azıtıyor .Daha da zorbalaşıyor. Bu süreç içinde onun içte ve dışta ikiyüzlü politikası iyice gözler önüne seriliyor. Yalan, ikiyüzlülük, alçaklık, zorbalık işbirlikçi, tekelci burjuvazinin, onun erkini süngüyle sürdüren militarist, askersel cuntanın cibilliyetidir. İçte ve dışta gericiliğin, Koç'ların, Reagan'ların politikasında kaldıraç olanlar ancak bunu yaparlar.

Cunta Anayasayı kaldırdı, Meclisi dağıttı, hükümeti devirdi, tüm demokratik haklara silindir çekti. 170 bin yurttaşı gözaltı etti, bunların çoğunu tutukladı. TKP'ye saldırdı. Yurdu bir tutsaklar kampına çevirdi. İşkence ve terör en geniş ölçüler aldı. İşçi sınıfının sendikal örgütü DİSK'i kapadı. Ve, DİSK yöneticilerini "hükümeti devireceklerdi", "Meclisi kapatacaklardı", "Anayasayı kaldıracaklardı" ,daha bilmem ne diye idam istemiyle yargılamaya koyuldu. Bu zorbalığa karşı yurt içinde ve dünyada sert protestolar yükselince, yeni yeni yasaklar getirdi. DİSK yöneticilerini, ilericileri savunan avukatları,İstanbul Barosu Başkanını tutukladı, içeri attı.

Cunta bir tekerleme tutturmuş. "Yurtta barış, dünyada barış" sözünü geveliyor. Gene yalancılık. Gene ikiyüzlülük. Yayılmacı Amerikan emperyalizmine topraklarımızda yeni üsler veriyor, Washington'la, Pentagonla yeni, gizli anlaşmalar bağlıyor, Anadolu'nun göbeğine Amerikanın kanatlı roketlerini, "çevik kuvvetlerini"yerleştirmeye gidiyor.Sonra dönüyor, buna, bu atom ölümü harmanlarına karşı çıkanları, Türkiye Barış Derneği üyelerini, onun başkanını tutukluyor.

Bu süreç içinde cunta yalıtlanıyor. Yalıtlandıkça da zebanileşiyor. Komünistleri, yurtsever subay ve assubayları, demokratik hakları savunanları, barış savaşçılarını tutukluyor. Ekonomik, politik, sosyal bunalımı daha kudurtuyor. İkiyüzlülükle, yalanla, süngüyle ne cunta, ne de arkasındakiler bunalımı çözemez. Yalancının mumu sönüyor!

▶Anayasa savaşımına katılalım◀

Gericilik "sivil" rejime hazırlanıyor. Ama nasıl? Cunta son olarak barış hareketinin öncülerini de tutukladı. Basında AP'nin sözcüleri, "Durmayın, devam edin! Halka en küçük bir demokratik hak isteyen herkesin yeri zindandır".diye bağırıyorlar. AP başları ve cuntacı generaller, ülkenin bugün içine düştüğü durumun bu baş sorumluları biryandan da sosyal demagojiye hız veriyorlar. Demirel, işsizlerin küçük üreticilerin "babası" pozlarına bürünmeye çalışıyor. Cuntacı Şahinkaya, cuntaya , cuntanın mahkum ettiklerinin temyiz konusunda "haklarını artıran" yasa taslakları sunuyor. Ersin, işsizlik sorunu üzerine söylevler veriyor. Dostlar alışverişte görsün hesabı!

Oysa gericiliğin sivil ve askersel temsilcileri koyu karanlık bir rejimde çoktan anlaştılar. Onlar "sivil rejime geçilecek" uyutmacasıyla halkın direncini yumuşatma taktiğini de el birliğiyle yürütüyorlar. Ya aralarındaki "kapışma"? Bu yalnızca gelecekte halkın ezilmesinin ve sömürülmesinin kimin eliyle yürütüleceği konusundadır.

Cuntacı generaller kendilerine gelecek rejimde güvence ve okkalı bir yer istiyorlar. Bu, halka "başkanlık sistemi" olarak tanıtılıyor. Onlar böylece, hem emperyalizmin, işbirlikçi tekelci burjuvazinin, toprak ağalarının, "ordunun demir yumruğu"nu en sağlam güvence olarak görmesinden yararlanmak istiyorlar. Hem de ordu içindeki erkin yeniden AP başlarına bırakılmasına karşı çıkan kesimleri kazanmak istiyorlar.

AP başlarının "astığı astık kestiği kestik" bir hükümet modeli, onların, gelecekte"ordunun demir yumruğu" nu da tamamen denetimlerine almak isteklerini yansıtıyor.Bunun için cuntanın içte ve dışta artan yalıtlanmasından yararlanmak istiyor, emperyalizme ve işbirlikçilerine, "daha az riskli" bir formül öneriyorlar. Öte yandan da, bugünün sorumluluğunu cuntayla paylaşmak yerine, yalnız onun sırtına yükleyerek "oy depoları" önünde kendilerini aklamak peşindedirler.

Oysa "anayasa referandumunda" halka şu düzmece ikilem dayatılacaktır: "Ya gerici anayasayı onaylarsınız ya da cunta kalacaktır." Al birini vur ötekine!

Gericiliğin halka oylatmak istediği belgeye anayasa denebilecek mi? Anayasalar en başta halka tanınan hakların yazıldığı, devletin halka karşı ödev ve yükümlülüklerinin belirlendiği belgelerdir. 1961 Anayasasını tamamen yıkmak isteyen gericilik ise "anayasa"ya yalnızca halka, demokrasi güçlerine nelerin yasak olduğunu yazmak istiyor.

Bu nedenle 1961 Anayasasının yırtılmasına karşı çıkan güçler aktifliklerini artırıyorlar. TKP onları destekliyor, daha da aktif olmaya çağırıyor. Gericiliğin oyunları böyle bozulacaktır.

TKP'nin ulusal demokratik anayasa ilkeleri, halkın ve demokrasi güçlerinin "Nasıl bir anayasa?" sorusuna yanıt oluyor. TKP, demokrasiden yana herkesle, ortak bir anayasa platformunu oluşturmak için tartışmaya hazır olduğunu da açıklıyor.

▶Arkası 7. sayfada

PARTİ YAŞAMI

16 Mart, TKP MK Genel Sekreteri Bilen yoldaşın TKP'ne girişinin 60. yıldönümüdür. ATILIM'ın bu konuda kendisinden bir yazı yazması ricasını Bilen yoldaş aşağıdaki yazısıyla karşıladı. Onun 60 yıllık çetin savaş deneyleri,partimizin Leninci, bolşevik temelinin harcı çimentosu oluyor. Ona sağlıklı savaşım dolu daha nice yıllar diliyoruz.

☆ «Doğum günüm» ☆

TKP'ne girdiğimin 60. yılı. 16 Mart 1922'de üye oldum partiye. O gün benim yeniden "doğum günüm" oldu. Yirmisine basıyordum. Türkiye işçi sınıfının savaşkan öncü kolu olan bu partiye savaş eri yazıldım.

Kıyısında anamdan doğduğum gün, deniz güneşli miydi, fırtınalı mı? Bilmiyorum. Babam da kütüğe böyle bir şey yazdırmamış. Ne ki, TKP'ne girdiğim günlerde anayurt sosyal, politik kasırgalar içindeydi. Salgıncı emperyalist, o zamanki "antant" devletleri, denizden, karadan kanla, ateşle anayurdumuza dalmışlardı. Halkımız, iç ve dış düşmanlara karşı üç yıldır çalaçakmak bir ölüm, kalım savaşı veriyordu. Komünistler, TKP, ta baştan bu savaşın içindeydi. Ben de, Haliç'te çalıştığım delikanlı arkadaşlarla silahla bu savaşa katıldım. Herşey derin ulusal bir bunalımın burgacında kaynıyordu.

Bu olağanüstü korkulu günlerde, bu ulusal kurtuluş savaşı günlerinde halkımız yalnız değildi. Yanımızda, arkamızda yüce Lenin'in kurduğu, sırtı yeregelmez Sovyet devleti, utkan Sovyet halkı vardı.

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi dünyayı yerinden oynatmış, emperyalizmi kökünden sarsmıştı. İnsanlığın tarihinde yepyeni bir çağ açılmıştı. Kızıl Oktobr, yanıbaşımızda, dünyanın en büyük ülkesinde çarlığı, kapitalizmi, ulusal ezgiyi, baştan aşağı ezmiş, bu zincirleri kırmıştı. İşçi sınıfının politik erkini kurmuş, proletarya enternasyonalizminin Marksçı-Leninci bayrağını tarihin gönderine çekmişti.

Lenin, Bolşevikler partisi, Sovyetler, erke geldikleri ilk günden "Barış" diye haykırdılar. Bu haykırışı, bu politikayı dünyaya "Avrora" zırhlısının salvo ateşiyle duyurdular. Oktobr'un sıcak nefesi silaha sarılan halkımızın savaş solumalarında, Lenin'in büyük dost eli omuzlarımızda duyuluyordu. Ankara Büyük Millet Meclisi Hükümeti'ni ilk tanıyan, bu büyük komşumuz oldu. 16 Mart 1921'de Dostluk Anlaşması bağlanmıştı.

Biz, ateşboylarında büyük komşumuzun halkımıza armağan ettiği silahlarla savaştık. Halkımız bu kara gün dostumuzun koşulsuz, karşılıksız, içtenlikle yaptığı bu yardımları hiç bir zaman unutmuyor, unutmayacaktır. Komünist Partisi, biz komünistler bu kutsal anıyı göz bebeğimiz gibi koruduk, koruyacağız.

Düşman gene aynıdır.

Düşman gene iki başlıdır. Baş düşman gene emperyalizmdir, onun başını çeken yayılmacı, topraklarımıza atom roketleriyle, saldırı üsleriyle oturan Amerikan emperyalistleridir. Ve de bu, emperyalistlere, çılgın Reagan'lara, NATO'lara destek olan işbirlikçi, tekelci burjuvazidir, bütün bunlara balyoz olan, halkın tepesine militarist, askersel diktatora kuranlardır.

Halkımız, bugün de, ulusal kurtuluş savaşı veriyor. Ne ki, tarihsel gelişmeler, yurdumuzda ve dünyada güç dengesi çok değişmiştir. Hem de bu değişme sosyalizmden yana, sosyalist ülkeler topluluğundan yana gelişmiştir. Dünyada işçi sınıfı hareketleri, ulusal bağımsızlık savaşları yeni yeni boyutlara ulaşmıştır. Türkiye'de de sınıfların yeralımı, güç dengesi önemli değişiklikler geçirdi. Bu süreç sürüyor. İşçi sınıfı nicelik ve nitelik bakımından, sayı, bilinçlenme, örgütlenme açısından, 1920'li yıllarda imgelenemeyecek gelişmeler göstermiştir. Sınıf savaşları alabildiğine sertleşmiştir. İşçi sınıfının bu savaş tarihi, bu savaş süreci başarılarla, yenilgilerle, gitgellerle, çok acı deneylerle baştanbaşa doludur.

TKP bu savaşların içinde pişmiştir. Biz, parti üyeleri, bu savaş ateşlerinin potasında eridik, Leninci formasyonumuzu aldık. Biz, bu Leninci savaş potasında piştik, daha da pişeceğimizden başka.

TKP'nin savaş yöntemleri, örgüt biçimleri, temelinde Leninci ilkelere dayanır. Ne ki, bunlar basmakalıp değildir. Bunlar canlıdır. Sınıf savaşlarının kendisi öyledir. Temeline bakarsak, daha 1919 yılının başlarında komünist hareket Türkiye'de filiz sürmeye başlamıştır. TKP 1920 yılında kurulmuştur. Daha o günden Türkiye proletaryası, işçi sınıfı eline en güçlü, yepyeni tip bir silah almıştır. Burjuvazi, daha filizken, daha ilk günden ezmek için en sert ve kanlı saldırılarının arasını kesmemiştir. Yasaklamıştır. "İstiklal Mahkemeleri"ni, susturma yasalarını, sıkıyönetimleri, 60 yıl bu partiye, işçi sınıfına, tüm ilerici güçlere, örgütlere karşı kullanmıştır. TKP'nin savaş gelenekleri, deneyleri vardır. Bu gelenek ve deneyler olumlu, olumsuz tüm yanlarıyla zengin bir güç kaynağıdır. Bunları Leninci deney taşına vurmak, bunlardan öyle yararlanmak gereklidir.

TKP, kurulduğu günden, ta baştan iki ateşboyunda savaşa gelmiştir. Birisi burjuvazinin diktatorasına, emperyalizmin ülkemizi yeniden köleleştirme politikasına, girişimlerine karşı savaştır. Ötekisi, burjuvazinin ideolojisini, onun hem sinsi, hem kaba "beyin yıkama" yöntemlerini, politikasını partimize, işçi sınıfının, halkımızın arasına sokmaya çalışanlara karşı yürütülen savaştır.

Utkunun anahtarı

TKP, Marksizm-Leninizm ilkelerini, savaş yöntemlerini, biçimlerini hem parti üyelerine, hem yığınlara aşılamak, onlara özümsetmek için sürekli çaba harcamıştır. Partinin ideolojik savaşları örgütsel savaşlardan ayrı gitmemiştir. TKP işçi sınıfının partisi. Ne ki, burjuvazi var, küçük burjuvazi var, orta katmanlar var, aydınlar var, eri subayı var, köylü var. Bunlar, köyde kentte bir ayrışma süreci içindedir. Bunların görüşleri ideolojileri, savaşımları işçi sınıfına, belli ölçülerde, dolaylı, dolaysız Komünist Partisi'ne de, yansıyor. TKP'ne üye olanlar, tüm eski ideolojik bagajlarını kapının önünde bırakıp partiye girmiyor. Kimileri, taşıyor yabancı görüşleri parti sıralarına. Parti tüm üyelerini yeni baştan ve sürekli yoğuruyor Leninci ilke ve ülkülerle. Bu zorunluktur.

Partiyi burjuva partilerinin kuyruğuna takmak isteyenler, onu savaş alanından silmek, kof bir kalıba çevirmek isteyen likidatörler çıktı. Hainler çıktı. V.N.Tör, Ş.S. Aydemir gibiler. Bunlar, yığınların, halkın TKP'ni duymasını, ne uğrunda savaştığını görmesini, politikasını öğrenmesini istemiyorlardı. Bu tutuma, bu hiyanete karşı sert savaşlar gitti parti içinde. Kaç kez, grupçular, fraksiyoncular partiyi yıkıma sürüklediler. Onlar, polisin, burjuvazinin TKP'ne yumruk indirmesine kaç kez yardım ettiler. 1928, hele 1929 tutuklamaları, 1952 saldırısı böyle geldi.

Son 12 Eylül 1980 askersel devirmesiyle gelen saldırı, ölçüleri kapsamı, zamanı bakımından, kuşkusuz eskilerinden başkadır. Son 20 yıl içinde gelen üç askersel hükümet devirmesi de birbirinden ayrılır. Ne ki, hepsi de, daha ilk günden: "NATO'da kalacağız", "Anlaşmalara bağlıyız" dediler, kaldılar. Ve, 12 Eylül devirmesi geldiğinde daha şiddetle vuruşlarının sivri ucunu işçi sınıfına, onun sendikal, politik örgütlerine, özellikle TKP'ne yönettiler. Savaş sertleşiyor. Durum ağırdır.

TKP, komünistler bu durumu nasıl, neyle, neye dayanıp karşılıyor? Leninci ilkelere, savaş geleneklerine dayanıyor. Savaşta utkunun anahtarı Leninci parti disiplinidir! Partinin politikasını uygulamaktır! Partinin programına, tüzüğüne, MK Plenumu kararlarına sımsıkı bağlı kalmaktır! Gizlilik, konspirasyon ilkelerinden bir milim ayrılmamaktır! Düşmanın karşısında partinin Leninci, granit,ideolojik, örgütsel birliğini korumaktır! Özveriyle savaşmaktır! Başıbozuk, kendiliğinden gelme davranışlara karşı koymaktır! Partiye karşı açık yürekli olmaktır! Parti çalışmalarında artizanlığı, dar elişçiliğini kesinlikle kaldırmaktır! Kadroları koruyalım! Kadroları yerinde kullanalım!

Leninci disiplin! Leninci kadrolar! Utku bizimdir!

60 yıllık TKP sıralarında parti üyeliği işte bana bunları öğretti.

Sarsılmaz destek

10-15 Şubat 1982'de Havana'da 10. Dünya Sendikalar Kongresi yapıldı. Kongre, şimdiye kadarki en büyük sendika forumu oldu: 150'ye yakın ülkeden 350 delegasyon, 1000 delege katıldı. DİSK Yürütme Kurulu üyesi K.Daysal ile TÖB-DER Genel Başkanı G.Gazioğlu kongrede konuşanlar arasındaydı. Daysal, konuşmasında, nükleer silahlanma ve çatışma politikasını tırmandıran ABD'nin, cuntaya desteğini artırdığını vurguladı. Türkiye'deki baskı uygulamalarını anlattı. "DİSK yöneticisi arkadaşlarımızın yaşamları tehdit altındadır. Bu düzmece dava durdurulmalıdır! Bu konuda DSF, DİK ve UHSK arasında ortaya çıkan görüş birliğini kutluyoruz... Ve bu kürsüden DİSK'i, yöneticilerini ve militanlarını kurtarmak için dünyadaki tüm sendikal merkezleri bir kez daha eylem birliği içinde davranmaya çağırıyoruz.." dedi. K.Daysal aynı çağrıyı, DİSK'in 15. kuruluş gününde, Havana'da düzenlenen basın toplantısında yineledi.

Bu çağrı geniş yankı buldu. Türkiye delegasyonunun da katıldığı Kararlar Komisyonunun hazırladığı ve kongrede kabul edilen belge ve kararlarda ülkemizdeki sendikacı ve demokrasi güçleriyle dayanışma da net bir şekilde dile getirildi: "Dünya sendikal hareketi Türkiye'de sendikalar üzerinde uygulanan ağır baskıları ve sendikal hakları, demokratik özgürlüklerin tümüyle ortadan kaldırılmasını kınar. Kongre DİSK ile en geniş dayanışma içinde olduğunu ilan eder ve 52 sendika yöneticisinin ölüm istemiyle yargılandığı DİSK hakkındaki düzmece davaya askersel rejimin derhal son vermesini talep eder. Türkiye'de hapiste bulunan tüm sendikacılar derhal serbest bırakılmalı ve sendikal haklara, demokratik özgürlüklere bütünüyle saygı gösterilmelidir."

Ayrıca, Kongre Evren'e bir protesto ve uyarı telgrafı gönderilmesini de oybirliğiyle onayladı. Tüm ülkelerden 300 milyona yakın işçi adına bu telgrafta: "DİSK yöneticilerine ve militanlarına karşı yürütülen dava ve koğuşturmaların durdurulması ve bunların derhal serbest bırakılmaları, tutuklulara uygulanan işkencelere son verilmesi" istendi. ■

YAŞAYAN SOSYALİZM

Emperyalizm, "Sovyet ekonomisi çöküyor" başlıklı yalan kampanyasına hız veriyor. Tekelci basın, burada da yerini alıyor. Ne ki güneş balçıkla sıvanamıyor: 1981'de: ●ULUSAL GELİR: SSCB'de % 3,2 arttı. ABD'de ise ancak % 0,4 artabildi. ●SANAYİ ÜRETİMİ: SSCB'de % 3,4 arttı ABD'de % 1,5 düştü. Kapasite kullanımı % 70,4'e indi. ●ENFLASYON: Sovyet insanı enflasyon diye bir şey bilmiyor. ABD'de % 9,6 arttı. ●İSTİHDAM: Sovyet insanı 50 yıldır işsizlik nedir bilmiyor. ABD'de işsiz sayısı 1,7 milyon artarak 9,5 milyonu buldu. ●SANAYİNİN BÜYÜMESİ: SSCB'de bir yılda 200 büyük yeni sanayi işletmesi üretime başladı. ABD'de sanayiye yapılan yatırım çok düşük olduğu için yayınlanmıyor. ●VERGİ: SSCB'de bir işçi ailesinin gelirinin yalnızca % 8,7'sinden vergi alınıyor. ABD'de işçi ailesinin gelirinin % 40-44'ü vergilere gitmektedir. ●SOSYAL HARCAMALAR: SSCB'de sosyal tüketim fonları 5 milyar ruble arttı, 122 milyar rubleye çıkarıldı. 2 milyon yeni konut yapıldı. ABD'de sosyal harcamalardan 40 milyar dolar kesinti yapıldı. ●SAĞLIK: SSCB'de tüm sağlık hizmetleri, tüm vatandaşlar için parasızdır. ABD'de doktor muayene ücreti 150 dolar oldu. ●TAHIL ÜRETİMİ: SSCB'de bu yıl, kuraklık nedeniyle 1980'in % 98'i olarak gerçekleşti. Ama 268,8 milyon Sovyet insanının ekmeği, unu eksik olmuyor. Birçok ülkeye buğday yardımı yapılıyor. ABD'de buğday dışarı satılıyor, hatta anti-emperyalist hükümetlere karşı silah olarak kullanılıyor. Ama 82 milyon aileden 14 milyonu ekmeğe hasret yaşıyor.

FKP'nin 24. Kongresi

"Tüm insanların barış içinde yaşaması hakkından daha değerli bir şey yoktur". Fransız Komünist Partisinin Şubat ayı başında yapılan 24. Kongresinde okuduğu raporda Marchais yoldaş böyle diyordu. Uluslararası gericiliğin, savaş kışkırtıcılarının, antisovyetizmin azdığı, oportünist ve revizyonist görüşlerin yeniden canlandırılmaya çalışıldığı bir ortamda FKP'nin barıştan yana, enternasyonalist konumlardan hareket etmesi, bu kongreyi büyük bir başarı yaptı. Kongrede yeniden Genel Sekreter seçilen Marchais yoldaş raporunda sosyalist sistemin dünya çapındaki rolünü şöyle değerlendirdi: "Uluslararası sınıf savaşımında sosyalist ülkeler ana önemde bir rol oynuyorlar. Nükleer bir serüvene girmek isteyen savaş kışkırtıcılarına, yeryüzündeki ağırlıkları ve etkileriyle engel oluyorlar. Uluslararası ilişkilerde barış içinde yanyana yaşama koşullarını kabul ettirdiler. Böylece barışın güvencesini oluşturuyorlar. Aynı zamanda, halkların sosyalist ülkelerle işbirliğini, ekonomi, ticaret ve kültür alanında alışverişlerini geliştirmekle kazanacakları çok şey vardır. Nihayet, sosyalist ülkeler bütün dünyadaki kurtuluş savaşımları, özellikle de ulusal kurtuluş savaşları için bir destektirler."

Yine FKP MK raporunda, Marchais yoldaş, sosyalizmin temel, evrensel ölçütleri olduğunu yadsımanın eklektisizm olduğunu belirtti, değişik zamanlarda ve değişik biçimlerde sosyalizm yoluna giren ülkelerin bugün gittikçe güçlendiğinin altını çizdi ve şöyle dedi: "Bizim kendi stratejimiz de yeryüzündeki bu gerçeğe, güçler dengesinin sosyalizmden, bağımsızlıktan ve barıştan yana değiştiğine dayanmaktadır. Bunu unutmak, savaşımımızı yeryüzünde kapitalizme karşı ve sosyalizm için savaşan öteki güçlerin savaşımından ayırmak intihar etmek olurdu." Bu sözler, FKP'nin, reel sosyalizmin "iflas ettiğini", dünya komünist hareketinden koparak "sosyalizmi" kurmanın olanaklı olduğunu öne sürenlere de iyi bir yanıt oldu.

Geleceği olmayan bir politika

●Orhan GEDİZ

Reagan "İşbaşına gelmemiz ABD politikasında yeni bir çağ açacak" demişti. Neyi kastettiği şimdi çok daha açık. Silahlanma harcamalarını 43 milyar dolar daha artırıyor. Kimyasal silahlara ayrılan para beş katına çıktı. Reagan yönetimi uluslararası dengeyi bozmayı, askersel üstünlük sağlamayı düşlüyor.

Buna karşın Brejnev, yeni, yapıcı önerilerde bulundu: "Silahsızlanma görüşmeleri sürsün, ilk başta tüm nükleer silahları kaldırmaya hazır değilseniz, başlangıç olarak orta menzilli roketlerde üçte bir indirime hazırız" dedi. Sovyetler Birliği Viyana'da Orta Avrupa'dan 13 bine karşılık 20 bin asker çekmeye hazır olduğunu açıkladı. Reagan yönetimi tüm bu önerileri geri çeviriyor. Madrit ve Cenevre görüşmelerini çıkmaza sürüyor.

Uluslararası alandaki bu iki karşıt çizgi Türkiye'ye de yansıyor. ABD emperyalizmi Türkiye'yi tamamen yumuşamaya ve güvenliğe karşı bir etken durumuna getirmeye çalışırken, Sovyetler Birliği ve Bulgaristan, bu iki komşumuz Türkiye'ye de yapıcı önerilerde bulunuyorlar. Balkanların ve Akdenizin yabancı üslerden, nükleer silahlardan arındırılması yolunda karşılıklı güven getirici önlemler bunlar.

Sosyalist ülkelerin ulusal çıkarlarımıza uygun bu önerileri ekonomik alanda da geçerli. Sovyetler Birliği Mart ayında bakanlar düzeyinde yapılacak görüşmeler için, ticareti arttırmayı, elektrik ve doğal gaz vermeyi öneriyor. Günaydın yazıyor: "AET pamuk ipliği dış satımına ambargo koyuyor. Sovyetler Birliği Türkiye'nin tüm ipliğini petrol karşılığı almayı öneriyor". Sovyetler'le ticaret 1981'de 1 milyar doları bulmuş. Karşılıklı eşit yararın temel alındığı buna benzer öneriler Evren'e Bulgaristan'da da yapıldı Potansiyellerin genişliği ortadadır. Bunların değerlendirilmesi gerçekçi ve yapıcı bir tutum gerektiriyor. Ama sözkonusu olan yalnız ticaret, yalnız yumuşamaya katkı değildir. Aynı zamanda onbinlerce işçinin işten atılmasının önlenmesi, yeni işyerlerinin açılmasıdır. İşçi sınıfı, halkımız tüm bu önerileri destekliyor.

Ya cunta ne yapıyor? Silahlanmayı ulusal ekonominin önüne koyuyor. ABD'den, uçak-helikopter diye tutturmuş. Üsleri genişletiyor. "Ortak savunma sanayi" adına Pentagon'la pazarlığa oturuyor. Dayatmalara boyun eğdikçe en gerici, Amerikancı güçler öne çıkıyor. Cuntanın dış politikadaki kimi gerçekçi eğilimleri giderek zayıflıyor. Cunta, ABD'nin Polonya'yı gerekçe yaparak Sovyetler Birliği'ne karşı tutum alma isteğini geri çevirmiyor. Evren, Sarıkamış'ta sosyalist ülkelere karşı saldırgan pozlara giriyor. Ardından Sofya'da "Komşularımızla iyi geçinmek istiyoruz" diyor. Ama, somut barış ve işbirliği önerilerine olumlu yanıt çıkmıyor.

Bu yolun sonu nereye varır?



LENİN KÖŞESİ

Şovenist propagandalara karşı

Gericilik tüm komşularımıza, Ermenilere, Kürtlere karşı şoven kışkırtmalara hız veriyor. V.İ.Lenin, tüm kapitalist ülkelerde gerici burjuva çevrelerinin çeşitli uluslardan emekçiler arasında kin ve düşmanlık duygularını körükleme yöntemine başvurduklarını belirtiyor. Ve şöyle diyor: "İşçi hareketi ne denli güçlenirse, burjuvazi, özgürlük düşmanları bu hareketi ezmek ya da parçalamak için o denli kudurmuşçasına saldırır. Her iki yöntem de, yani zora başvurarak ezme ve burjuva etkisiyle onu bölme, tüm dünyada, tüm ülkelerde sürekli uygulanmaktadır." (Tüm yapıtlar, c.25,s.144, Rusça. "İnce milliyetçilikle işçilerin ahlakını bozmak")

V.İ.Lenin, "Çin savaşı" başlıklı yazısında da bunun nedenini şöyle açıklıyor: "Ancak süngü gücüyle ayakta duran, her zaman halkın öfkesinin artmasını engellemek, ya da bunu ezmek zorunda olan hükümetler uzun zamandır şu gerçeği iyice anlamışlardır: Halkın öfkesini ortadan kaldırmak olanaksızdır; bu öfkeyi hükümetten başka bir yere yöneltmeyi denemek gerek. Örneğin, Yahudilere karşı düşmanlığı körüklemek." (A.g.y.,c.4, s.382)

V.İ.Lenin, tüm kapitalistlerin çeşitli uluslardan işçileri, emekçileri, ortaklaşa sömürdüklerini, emekçilerin de bunlara karşı ortaklaşa savaşım vermeleri gerektiğini, ancak böyle başarıya ulaşabileceklerini belirtiyor ve şöyle diyor: "Tüm bilinçli işçiler, uluslar arasında kin ve düşmanlık duygularını körükleyenlere, işçilerin dikkatini gerçek düşmanlarından başka yönlere çekenlere tüm güçleriyle karşı koymalıdırlar." (A.g.y.,c.4,s.383), "Proletaryaya hizmet etmek isteyen herkes hem 'kendi' hem de yabancı burjuva milliyetçiliğine karşı ardıcıl savaşım vererek tüm uluslardan işçileri birleştirmek zorundadır" (A.g.y., c.24, s.123).

Ayakları yere basan savaşım

Şerife ÇAĞLAR

Dünya Kadınlar Günü 8 Mart'ı bu yıl da askersel diktatörlüğün ağır baskı koşullarında kutlayacağız. Böylesi günler güçlerin derlenip toparlanmasında, önemli günler oluyor. Gerçi bugün legal, merkezi, demokratik bir kadın örgütü kalmadı. Legal örgütsel çalışma, örneğin eğitim, seminer düzenleme, legal yayın çıkarma vb. olanaklarımız hemen hemen yok. Nice kadın militan hapishanelerde, işkence odalarında. Ama bütün bunlar olanakların tümüyle yittiği anlamına mı gelir? Kadınlarımızı barış ve demokrasi savaşımına çekmenin olanakları dünden daha mı az?

Tersine bugün, kadınlarımızı daha duyarlı hale getiren, onları aktifleştirecek, eyleme yöneltecek somut sorunlar dünden daha fazla. Bir düşünelim. Ekonomik durumun ağırlığını yine en fazla kadınlar duymuyor mu? Dün faşist terörün en azgın döneminde korkmadan can güvenliği için öne çıkan kadınlar, bugün cuntanın baskılarına, yıldırmalarına göğüs geremezler mi? Dün çocukları, eşleri, kardeşleri faşistlerce öldürülen kadınlar, bugün MHP'li katillerin teker teker salıverilmelerine kayıtsız kalabilirler mi? Dün faşistler öldürüyordu. Bugün cuntanın işkencecileri. Kadınlar evlatlarının,eşlerinin can güvenliği için yine ses yükseltemezler mi?

Dün grevlere katılan, grev yerlerinde jandarmalara karşı koyan, grevcilere destek veren kadınlar, bugün DİSK yöneticilerinin niçin idam isteğiyle yargılandıklarını herkesten daha iyi anlayıp, buna karşı koyamazlar mı? Dün silahlanmaya, bombalara karşı en önde yürüyenlerin içinde yer alan kadınlarımıza, bugün emperyalizmin savaş kışkırtıcılığını anlatmak daha mı zordur?

Sorunumuz bugün de onları barış, demokrasi savaşımına nasıl çekeceğimiz sorunudur. Dünkü çalışmalarımız bugün bize yol gösteriyor. Ne ki, geçmişte her zaman esnek, sabırlı bir çalışma yaptığımız söylenemez. Kadınların durumunu, hem evde, hem çalışma hayatındaki ezilmişliklerini daha çok dikkate almak zorundayız. Bugünkü denek taşımız, dünden daha sabırlı ve etkin çalışma olmalıdır. Kadınlar arasında esnek çalışma, bugün daha da önem kazanıyor. Herşeyi onların bilgi ve deney düzeylerine göre, açık, basit, somut anlatmaya özellikle özen göstermek gerekiyor. Okuma yazma bilmiyor, bilinç düzeyi düşükse öğretmek, geliştirmek bizim görevimizdir. Biz eğer kadınlara, niçin savaşmak gerektiğini somut olaylara dayanarak sabırla anlatabilirsek, dün olduğu gibi onların bugün de savaşımın en ön saflarında kararlı ve yığınsal bir şekilde yer alacaklarından kuşkumuz olmasın.

12 Eylül'ün daha ilk günlerinde illegal baskı koşullarında bildiri dağıtan kadınların sayısı hiç de az değildi. Sonra bugün cuntanın işkencehanelerinde, zindanlarında, mahkemelerinde yiğitçe direnenlerin arasında öne çıkan kadınlar, Türkiye kadın hareketinin yüz akı oldu. Onlar bize büyük güç kattılar.

Başka ülkelerin deneylerinden biliyoruz ki, kadınlar zor dönemlerde de savaşa katılıyorlarsa, o savaşın ayakları yere basıyor demektir. Kadınlar dayanıklıdır, direngendir, iyimserdir. Sorun onlara niçin ve nasıl savaşmaları gerektiğini iyice kavratmaktır. 8 Mart'ı bu bilinçle karşılıyoruz.

Artan sorumluluk

TİP,TKP, TSİP'in Ortak açıklama ve çağrısı yurt içinde ve dışında barış ve sosyalizm güçleri sıralarında geniş bir yankı uyandırdı.

Atılım'ın 5 Şubat günlü özel sayısı ve TKP'nin Sesi radyosu bu önemli gelişmeyi Türkiye işçi sınıfına ve ilerici güçlere duyurdular. Fabrikalardan, Anadolu'nun çeşitli kentlerinden gelen haberler üç partinin bu girişiminin ileri işçiler arasında ve demokrat çevrelerde çok olumlu karşılandığını gösteriyor. Çağrı Batı Avrupa'daki Türkiye'li işçiler arasında da yankılandı.

SBKP merkez organı "Pravda" gazetesi "Üç partinin üst düzeydeki yöneticileri arasında yapılan önemli görüşmenin Türkiye işçi sınıfının birliği ve geniş bir cephenin oluşması yönünde bir adım" olduğunu belirtti ve belgelerden bölümler aktardı.

Belgeleri tam metin olarak yayınlayan ASBP organı "Neues Deutschland" ile Bulgar radyo ve televizyonu aynı doğrultuda yorum yaptılar.

Alman KP'nin "Unsere Zeit", Batı Berlin SBP'nin "Die Wahrheit",Yunanistan KP'nin "Rizospastis",AKEL' in "Haravgi" gazeteleri ve daha birçok ilerici yayın organı üç partinin ortak belgelerine geniş yer verdiler.

Bu geniş olumlu yankılar bize üç partinin attığı adımın büyük önemini bir kez daha gösteriyor. Açıktır ki, bu birlik yolundaki çabaları daha da yoğunlaştırmada üç parti için de büyük bir güç kaynağıdır. Öteyandan bu bizlere gerek Türkiye işçi sınıfı gerekse uluslararası işçi hareketi karşısında sorumluluğumuzun daha da arttığını gösteriyor.Üç parti, attıkları adımla, birlik isteyen geniş güçlerde uyandırdıkları olumlu beklentilere yanıt vermek için şimdi daha çok çaba göstermek zorundadırlar.

Bilen yoldaşın 16 Şubat günü TKP'nin Sesi radyosunda dediği gibi: "Bu adım diğer demokrasi güçlerinin birliği için bir çekim odağı olmalıdır, olabilir. Eylem ve cephe birliği gerçekleşebilir. Barış, demokrasi, özgürlük için, emperyalizmin iç, dış gericiliğin, cuntanın saldırılarını göğüslemenin tek yolu budur. İşçi sınıfımız halkımız bizden bunu bekliyor. TKP bu savaşı Marksçı-Leninci çizgiden bir milim ayrılmaksızın sürdürüyor, sürdürecektir."

DÜZELTME

Atılım'ın 1 Şubat 1982 sayısının 6. sayfasında yer alan "Açılan ve kapanan kapılar" yazısında "dışsatımın libere edilmesi" sözleri yer almıştı. Doğrusu "dışalımın libere edilmesi"dir. Düzeltir, özür dileriz.

TKP'nin Sesi'ne kulak ver! Cuntanın sansürünü kıralım, gerçekleri yayalım!

TKP davalarında demokrasi güçleriyle dayanışma!

Gerici askersel cunta, TKP'yi çökertemedi. Birbiri peşi sıra açılan davalar ve yeni saldırılar sürüyor. Gölcük ve Adana davalarından sonra Ankara davası, işkenceleri gizlemek için binbir dolap çeviren cuntaya karşı, yürekli bir çıkışla başladı. Marmara ve İç Anadolu yöre komitelerinin bildirilerine, 52'lerle dayanışmanın yükselmesine karşı cunta, parti militanlarının peşine taktığı MİT'e, polise, sıkıyönetim timlerine "saldırın", emrini verdi. TKP'ye, ilerici yurtsever güçlere, barış hareketinin önderlerine karşı yeni bir saldırı daha yöneltti.

Artan saldırılar ve açılan davalar, savaşın odak noktasını bir kez daha ortaya seriyor. Davaların sözde yasal dayanağı, hemen hepsinde, faşist 141-142. maddelerdir. TKP'ye ve diğer ilerici güçlere karşı açılan davalar tümüyle bu çağ dışı maddelere dayanıyor. Bir şey daha ortaya çıkıyor. Hemen tüm davalarda ve gericiliğin propaganda araçlarında, diğer ilerici güçler bir yandan, 141-142 ile suçlanırken, bunu "TKP ile uyumlu davranmak", ona "yandaş olmak", onunla "ilişki kurmak" suçlamaları tamamlıyor. DİSK davasında, diğer davalarda, en son barış hareketine karşı yürütülen koğuşturmalarda, gericilik, bu savına daha sıkı sarıldı. Bu doğaldır. Gerçekten de komünistler ve diğer güçler bağımsızlık, demokrasi ve barış ortak amacında birleşiyor. Gericiliği korkutan işte budur.

Bugün, 141-142'nin yalnızca işçi sınıfının politik örgütlenme hakkına konan yasağın bir aracı olmadığı, tüm demokrasi güçlerinin, doğrudan demokrasinin başında sallanan ve işleyen bir satır olduğu daha belirginleşiyor. Bu, ulusal demokratik güçlerin birliğinin olanaklarını da artırıyor. İşte bu nedenle, 141-142 'ye karşı sürdürülen savaşım, demokrasi için, demokratik bir anayasa için savaşımın vazgeçilmez unsuru oluyor.

Diğer ilerici güçlerle birlikte saldırıya uğrayan TKP, bir yandan savaş yaralarını sararaken, birlik için savaşımı da güçlendirdi. Somut, umut verici adımlar atıldı. TKP 52 DİSK yöneticisiyle, diğer ilerici örgüt ve kişilerle dayanışmanın yaşamsal önemini vurguladı. Tüm parti örgütlerine "Dayanışmanın ön saflarında yer alın" direktifini verdi. Demokrasi güçlerinin dayanışmasıyla varılan başarılı sonuçlar cuntayı sarsıyor. 52'lerle dayanışmanın etkisi, ortak sesin, aynı noktaya vurmanın ne kadar önemli olduğunu gösterdi. Bu gelişmeler güçlendirilmeli, birlik için çaba yoğunlaştırılmalıdır.

TKP davalarında yargılanan komünistler, ilericiler, demokratlar, şimdi mahkeme kürsülerinde, yalnızca savcıların bu davalarla ilgili savlarını çürütmek, kendi görüşlerini, işçi sınıfının politik örgütlenme hakkını savunmakla yetinmemelidirler. Şimdi görev, bunun yanı sıra mahkeme kürsülerinden, öteki ilerici, demokratlarla, 52'lerle, barış hareketinin önderleriyle dayanışmayı güçlendirmektir. TKP davalarında yargılananlar birliklerini daha da yükselterek seslerini gürleştirmeli ve diğer davalarda yargılanan ilerici sendikacı, işçi ve aydınların seslerine katılmalıdırlar.

Demokrasi için, demokratik bir anayasa için yürütülen savaşım içerde ve dışarda dayanışmanın gücüyle, ulusal demokratik güçlerin birliğiyle kazanılabilir. TKP davalarında yargılananlar, cuntanın mahkemelerini bu birliğin somut bir platformuna dönüştüreceklerdir. ■

TKP davalı değil, davacıdır

TKP İç Anadolu Yöre Komitesinin Şubat ayı başında dağıttığı bildiriden:

Gerici askersel diktatörlük TKP'ne emekçi halkın ulusal bağımsızlık, barış, iş toprak, özgürlük savaşımına önderlik ettiği için saldırıyor. Ankara'da, Gölcük'te ve diğer yerlerde ilericiler, yurtseverler, demokratlar emekçi halkımız için mutlu bir yaşam, ulusal demokratik bir anayasa isteyenler, yığınların haklı istemlerini destekleyenler yargılanıyor.

Gericiliğin tüm bu çabaları boşunadır. TKP yaşıyor, savaşıyor. Ne gerici basının "TKP çökertildi" çığlıkları, ne işkenceler, düzmece davalar, ne de el altından yayılan "TKP dağıldı, bölündü" söylentileriyle, fraksiyonculuğa güç verme çabaları bu gerçeği değiştiremez. Onu halkımızdan ve dünya komünist hareketinden koparamaz. TKP çelik disiplini, sarsılmaz birliği, açık ve duru politikasıyla yığınların savaşımı içindedir. yanıbaşındadır.

İşçiler, emekçiler, aydınlar, yurtsever er ve subaylar,

- **İlerici, demokrat, yurtsever tutuklularla dayanışma, politik tutukluların serbest bırakılması, demokratik örgütlerin açılması için sesimizi yükseltelim!**
- **TKP'nin Sesi'ne kulak ver! Cuntanın sansürünü kıralım, gerçekleri yayalım!**
- **Ulusal demokratik bir anayasa için omuz omuza verelim!**

Süreklilik - tekrar

● Elif TOROSLU

Düşman saldırıyor. Dört koldan anti-komünizm, anti-sovyetizm saçıyor. Yığınları yanıltmak, şaşırtmak için televizyonunu, radyosunu, boyalı basını kullanıyor. Söylenti silahını işletiyor. Sürekli çalışıyor.

Bizim radyolarımızdan da sürekli yayın gidiyor. Atılım'ı dağıtıp-ulaştırmak, bizim ustalığımız. Yerel ajitasyon-propaganda için bildiriler çıkarıyoruz. Ne ki, bugün güvenlik sorunu, bu aracı sürekli, aralıksız kullanmamızı önlüyor.Polisin beklediği yerde bildiri dağıtamayız. Sözlü ajitasyon yapıyoruz. Kişi-kişi, yüzyüze çalışıyoruz. Ama kiminle konuştuğumuzu ölçüp biçiyoruz. Pul, afiş daha da zorlaştı. Bu koşullarda, ajitasyon-propagandanın en önemli işlemi, süreklilik ve tekrarı nasıl yürütmeli?

Kendimizi ele vermemek, yığınlar içindeki konumlarımızı korumak, yığın bağlarımızı geliştirmek. Bu, bugün bizim açımızdan sürekliliği sağlamanın can damarıdır. Düşman, bu damarı kesmemeli! Ne ki, bununla yetinmek de olmaz. Sözlü ajitasyonun önemi daha da artıyor. Bunu yığınları, onun ileri kesimlerini bizzat ajitasyon-propagandanın bir öznesi, gerçeğin mikrofonları durumuna getirmede kullanıyoruz. İşçiler, emekçiler bizden öğrendiklerini, kendileri bildirilerle, başka yollarla yayıyorlar. Ustalıkla, ajitasyon-propagandanın farklı araçlarını birarada kullanmada yetenek kazanmak gerekir. Koşullara uygun olarak, ağırlığı birinden ötekine geçirmek. Yeni olanaklar, araçlar bulmak. Bunları, devrimci yaratıcılıkla kullanmak.

Bu da yetmez. Düşman bizim fikirlerimize karşı genelde ve yerel planda yeni olarak ne öne sürüyor? Buna karşı yeni olaylar ve kanıtlarla örülmüş, yeni fikirler geliştiririz. Bunları düşmanı yeni şeyler söylemek zorunda bıraktıran fikirlerimizle, kanıt ve tezlerimizle bağlarız.Tekrar ederiz. Ama başka biçim ve anlatımlarla.

Yığınlar, bizim söylediklerimizi nasıl karşılıyor? Kayıtsız kalıyorlarsa önyargılarını, düşünce ve duygularını doğru hesaplayamadık demektir. Anlıyorlar, kavrıyorlarsa, tekrarı (ama aynı kalıplarla değil) sürdürürüz. Akılda tutuyor,başkalarına anlatıyorlarsa, tekrarı bir üst düzeye çıkarma zamanı gelmiştir. Şunu unutmayacağız: Yığınların, bizim söylediklerimizi kendi deneyimleriyle öğrenmeleri gerekir. Bu olmazsa, olmaz! Her zaman, seslendiğimiz kesimlerin deneyim düzeylerine dikkat edeceğiz. Deneyim kazanmalarına yardımcı olacağız.

Koşullar çetin. Ne ki, olaylar bizi doğruluyor. Bizim elimizdeki en üstün silah gerçeğin bilimidir. Marksizm-Leninizmdir. Dahası, düşman sık sık bize yanıt vermek zorunda kalıyor. Övünmek de yerinmek de bizim işimiz değil.

«İşçinin Sesi» yandaşlarına

N. GÜREL

"Sovyetler Birliği genel devrimcileştirici etkisiyle, doğrudan ve dolaylı, somut ve tinsel desteğiyle dünya devrimci güçlerinin belkemiği, dünya devriminin güçlü kalesidir". Yürükoğlu 1978'de çıkardığı kitabında böyle diyordu. (s.18) Aynı sayfada "Sovyetler Birliği'nin dünyada oynadığı belirleyici rol"den söz ediyor, onu "tüm kem gözlere karşı ikircimsiz savunma"nın zorunluğunu belirtiyordu.

Ya bugün? Yürükoğlu bugün, sosyalist sistemin, dünyanın genel gidişini belirlemek bir yana, "ciddi bir likidasyon tehlikesi ile karşı karşıya" olduğunu (İ.S.,s.176,s.12) yayıyor. Emperyalizmi sosyalizm karşısında ekonomik, sosyal, politik, ideolojik, kültürel her alanda üstün gösteriyor. Hatta, "sosyalist sistemin savaşa karşı bugün oluşturabildiği denge çok hassas ve emperyalist gücün gerisinde kalan bir dengedir" (İ.S.,s.176,s.12) diyerek, gerilediği, çürüdüğü için saldırganlaşan emperyalizmin, sosyalizm karşısında yeniden askersel üstünlük sağlayabileceğini de savunuyor. Böylece, sosyalist ülkelerin emperyalist saldırganlık karşısındaki caydırıcı gücünü de zayıf göstererek, barış savaşımını umutsuz bir savunma çabası olarak tanıtıyor. Karamsarlık yayıyor.

Yürükoğlu barış savaşımının derin devrimci özünü reddediyor. O, bunun tüm anti-emperyalist güçlerin,emperyalizmi daha da geriletecek bir taarruzu olduğunu gizliyor.

Sosyalist sistemi güçsüz göstermeye çalışmak bugün Yürükoğlu'nun baş uğraşıdır. O, bu amaçla sosyalist ülkelerdeki, Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin henüz "gerçek değil", yalnızca "biçimsel" olduğunu (İ.S.,s.176, s.13) öne sürüyor.*

Yürükoğlu dünya komünist hareketinin en ileri kolu olan SBKP'nin "memur ve bürokrat havasında" (İ.S., s.180,s.1), "ortacıların yönetiminde "(s.4) olduğunu, Sovyetler Birliği'nde işçi sınıfının değil, "aydınların yönetimde olduğunu" (İ.S.,s.176,s.12) ileri sürüyor.

Yürükoğlu bu temel üzerinde, burjuva "sovyetolog" larından, Troçki'den, Mandel'den, Maoculardan, Bettelheim, Althusser gibilerinden, "Yeni solcu"lardan, "Avrupa komünistleri"nden devşirdiği görüşlerle reel sosyalizmde kapitalist ülkeler emekçileri için örnek alınacak hiçbir yan olmadığını, komünistlerin, devrimcilerin SBKP'den öğrenecek birşeyleri bulunmadığını kanıtlamaya çalışıyor. O, bununla, "devrim" lafazanlığı ile yanına çektiği kimi iyi niyetli insanları Sovyetler Birliği'ne karşı çıkarmaya çalışıyor.

Ama Yürükoğlu, Polonya'da karşı-devrimcilere karşı alınan önlemleri "Gdansk'ta tersane işçilerine, Silezya'da madencilere tankla saldırmak", "işçi sınıfına karşı şiddet uygulamak" diye (İ.S.,s.180,s.4) karalayacak ve Polonya'daki olumsuz gelişmelerin sorumluluğunu Sovyetler Birliği'ne yükleyecek kadar iğrençleşmiştir.

Yürükoğlu nasıl "kurtuldu"?

O, bu noktaya nasıl geldi? O, önce devrimci savaşımın karmaşıklaşan koşulları ve çeşitlenen, artan görevleri karşısında şaşkınlığını "devrim" düşleriyle kestirmeden gidermeye çalıştı. Önerdikleri işçi hareketince benimsenmeyince, bunu yanlışlarını düzeltmek için bir olanak olarak almak yerine, işçi hareketine saldırıya yöneldi. Adım adım inançlarına olan tüm güvenini yitirdi, giderek yozlaştı. Bu süreç içinde kendine önce TKP, sonra Kürt devrimci demokratları, ve sırasıyla Emeğin Birliği, SGB, "Tek Cephe", Dev-Yol vb. ve sonunda Halkın Kurtuluşu içinden bağlaşıklar aradı. Ama eli hep havada kaldı. Tüm bu çırpınmalar onu kaçınılmaz sonundan kurtaramadı.

Onun politik yaşam öyküsünün özeti: Yığınlara, Marksizm-Leninizme yükseliş dönemlerinde tapan, ama zoru görünce yüz çeviren tipik bir küçük-burjuva entellektüelinin kaçınılmaz yazgısıdır.

Dünyada ABD yönetimi gerginliği, anti-sovyetizmi, Türkiye'de işbirlikçileri baskı ve zorbalığı artırdıkça, Yürükoğlu da devrimci savaşımdan adım adım uzaklaştı. Türkiye'de 1978 Aralığında sıkıyönetim ilan edildi. Ülkemizde baskılar yeni bir boyut kazandı. Hemen ardından Yürükoğlu TKP politikasına olan güveninin sarsıldığını belirtti. Önceden övgüler düzdüğü parti yönetimine karşı çıkmaya başladı. 1979-80'de terör arttıkça, işçiler yurtseverler kırıldıkça, Yürükoğlu, partiye karşı açık savaşa yöneldi. NATO'nun Batı Avrupa'ya yeni ABD nükleer füzeleri yerleştirme kararıyla, Yürükoğlu'nun barış için savaşımın anlamsızlığını ilan etmesi eşzamanlı oldu. 12 Eylül devirmesini, o, iki gün önceden "dünya komünist hareketinin sağa kaydığı"nı öne sürerek karşıladı. Cuntanın saldırıları arttıkça, onun sosyalist sisteme olan güveni azaldı. Reagan yönetiminin Polonya' daki sosyalizme saldırılarını artırmasına, cuntanın kendi yandaşlarını da tutuklamaya başlamasına, o, sonunda Sovyetler Birliği'ndeki sosyalizmin "biçimsel", SBKP'nin "ortacı" olduğunu ilan ederek yanıt verdi. "İşçinin Sesi", tamamen burjuvazinin sesine dönüştü.Yürükoğlu "kurtuldu".

Seçenekler

Artık önündeki seçenekler bellidir. Adı ileride, ancak, ya emperyalist bir "sovyetoloji" enstitüsünün maaş bordrosuna, ya da Londra'daki bir psiko-patoloji enstitüsünün hasta kayıt defterine yazılabilir. Bu nedenle ona karşı özel bir ideolojik savaş yürütmenin artık anlamı da değişmiştir. Çünkü "dünya devrimci güçlerinin birliğini parçalayıcı, anti-sovyet, anti-komünist akımlar ilerici bile sayılamaz" (Zayıf Halka, s.18).

Ama, biz onun devrimci lafazanlığının etkisi altında kalmış olanlara seslenmeyi görev biliyoruz. Bunlar, eğer gerçekten devrimci duygu ve düşünceler taşıyorlarsa, Yürükoğlu'nun geçirdiği bu evrimden ders almalıdırlar. Onların önündeki seçenekler daha farklıdır: Ya barış ve demokrasi savaşımında onurlu bir yer alacaklardır, ya da savrulup gideceklerdir.

Onun için biz, "İşçinin Sesi" yandaşlarının özellikle şu iki konuda dikkatlerini çekmek, içtenlikle kendilerini uyarmak ve göreve çağırmak istiyoruz.

Barış için savaşım birincisidir. Eğer onlar, gerçekten bizimle devrim için savaşımın strateji ve taktikleri üzerinde tartışmak istiyorlarsa, önce barış için aktif bir savaşım içine girmelidirler. Çünkü barış savaşımı utkuyla sonuçlanmazsa, böyle bir tartışmaya ne olanak, ne de gerek kalacaktır. Bunu iyi kavramak gerekiyor.

İkincisi, özel olarak Polonya, genel olarak sosyalist ülkeler karşısındaki tutum konusudur. Bugün görev, sosyalizme karşı saldırılara göğüs germek, Polonya'da sosyalizmin utkusu için savaşanlarla dayanışma içinde olmak, açık taraf tutmaktır. Görev bu konuda emperyalizmin ve işbirlikçilerinin içyüzünü sergilemektir. Polonya'daki gelişmelerden komünistlerin çıkartması gereken dersler konusunda konuşup tartışabilmek için, önce Polonya komünistlerine destek olmak gerekiyor. Yükselen anti-sovyet kampanyaya ardıcıl karşı çıkmayanların, sosyalist ülkelere yönelik en küçük bir karalamanın karşısına dikilmeyenlerin, "eleştiri hakkı" da olmasa gerekir. Biz, böyle bir tutum içine girdiklerinde, "İşçinin Sesi" yandaşlarının reel sosyalizme getirecekleri herbir eleştiri konusunda, kendilerini kolaylıkla ikna edebileceğimize, onların sosyalizme ilişkin gerçekleri göreceklerine inanıyoruz. Kendilerini göreve çağırıyoruz. ■

---

*Bununla yalnızca bugün çağdaş Marksizm-Leninizmi, SBKP'nin geliştirdiği gelişmiş sosyalist toplum öğretisini değil, Lenin'in Çarlık Rusya'sı temelinde utkan bir sosyalizmin kurulabileceğini savunan öğretisini de redediyor. Sözde Sovyetler Birliği'nin üretici güçleri temelinde, Marks'ın öngördüğü sınıfsız toplumu kurmak olanaksızmış. Ona şunu sormak gerekiyor: Marks, 19. yüzyıl Batı Avrupa ülkelerini incelediğinde, buralarda sosyalizm ve komünizm kuruculuğuna geçilebileceğini saptamıştı. Bugünün Sovyetler Birliği 19. yüzyıl İngiltere'sinden daha mı geri? O, Marks'ın temel görüşlerine de karşıdır. Bu durumda Yürükoğlu, geri Türkiye için de sosyalizmi hedef gösteren sözlerine kendisi nasıl inanıyor?

Barış savaşçılarıyla omuz omuza!

▶Başı 1. sayfada

katları, demokratları susturmak istiyorlar. Yabancı gözlemcilerin davaları izlemelerini yasakladılar. Basına yeniden ağır sansür koydular. Gizli kapılar ardında delilsiz, kanıtsız faşist biçimli yargılamalarla ne pahasına olursa olsun sonuç almaya çabalıyorlar.

Türkiye barış güçlerini hedef alan, tüm ilericilerin, halkımızın ağzına kilit vurmayı amaçlayan bu saldırı kuşkusuz yalnızca şaşkınlığa, öç alma duygularına dayanmıyor. Bu saldırı ABD emperyalizminin hız verdiği barışı kundaklama çabalarından ve bu politika yönünde cuntanın attığı tehlikeli adımlardan bağımsız değildir. Bu yönde daha pervasızca ilerlemek isteyen en gerici, en işbirlikçi güçler önlerindeki her tür engeli kaldırmak istiyorlar. Bu da, barış için savaşımın yaşamsallığını ve demokrasi savaşımından ayrılmazlığını kanıtlıyor.

Bu saldırı şunu da açıkça bir kez daha gösterdi: Cuntanın demokrasiye dönüş sözleri çirkin bir aldatmacadır. İlericiler böylesine gaddarca saldırıya uğrarken, faşist MHP'nin elebaşıları tek tek serbest bırakılıyor, bu dava küllendiriliyor. Demokrasiye dönüş sözlerine hâlâ inananlar varsa onlar için bu, bir uyarı çanıdır.

Ne ki, bu saldırı cuntanın zayıflığını da gösteriyor. Cunta yeni bir batağa saplanmıştır. Dünya Barış Konseyi'ne üyedir diye, Türkiye Barış Komitesini "komünist bir örgüt" olarak göstermeye kalkışan Takkeci gibi cuntanın faşist kafalı savcıları boşuna çaba harcıyorlar. DİSK yöneticilerini olduğu gibi bu ilerici, barışsever güçleri suçlayabilmek için de inandırıcı hiç bir kanıt ileri süremeyeceklerdir. Dayanışma daha da genişleyecektir.

Bu tehlikeli gidişe karşı halkımızın barışçı, özgür ve demokratik geleceği için yurt içinde ve dışında tüm ilerici güçler, güçlerini birleştirmelidirler. Eylem ve cephe birliği için daha etkili ve ileri adımlar atmalıdırlar, TKP, komünistler bu uğurda ellerinden gelen her çabayı harcıyorlar, harcıyacaklardır.

27 Şubat 1982 **TKP MK**

Anayasa savaşımına katılalım

▶Başı 1. sayfada

TKP, bu savaşımı, burjuvazinin yalnızca "aile içi"nde sınırlamaya çalıştığı anayasa tartışmasına gerçek yaratıcı ve yapıcı olan yığınları da katmak için tutulacak ana halka olarak görüyor.

TKP'nin anayasa önerisinin, devrimci özünün çok iyi bilincinde olmalarına karşın Yürükoğlu gibi oportünistlerin, bizimle, "nasıl bir anayasa" konusunda değil de, "devrim yoluyla mı reform yoluyla mı anayasa" gibi uydurma bir tartışmaya girme çabaları yalnızca lafazanlıktır. Yığınlar, bugün ulusal demokratik bir anayasanın gerekli olduğunun yeterince bilincine varabilmiş olsalardı, onlara çözümün devrimci bir erk sorunu olduğunu göstermek çok kolay olurdu. Kaldı ki, bugün reformist gibi görünen en küçük bir demokratik istem için bile yığınsal savaşım, cuntanın barbarlığı koşullarında son derece devrimci bir öz taşıyor.

Onun için, 12 Eylül devirmesini yıllarca sürecek faşist bir diktatörlüğün kurulması olarak gören, ama soyut tartışmalara takılıp kalmayan güçler, şimdi de cuntaya alternatif olarak getirilmek istenen rejime aynı katı tanımlamaları yakıştırarak, artan tehlikelerin, bir o kadar da olanakların önünde elleri bağlı kalmamalıdırlar.

TKP, cuntanın "sivil rejime geçileceği" yolundaki açıklamalarının onun hiç de yumuşayacağı, baskıları azaltacağı anlamına gelmediğini gösterdi. TKP, halkın yapılacak ilk seçimlerde hoşnutsuzluğunu kendilerini destekleyerek belirteceği düşüne kapılan CHP yöneticilerini, cuntanın "temiz" bir rejim getirip çekileceğini sanan ordu içindeki yurtsever kesimleri sürekli uyardı. Cuntanın attığı adımların en başta en gerici Amerikancı güçlerin ekmeğine yağ sürdüğünü gösterdi. Ama TKP, 1961 Anayasasını destekleyen güçlere cuntanın böyle manevralara başvurmasının savaşım olanaklarını artırdığını da gösterdi.

AP başlarının artan aktifliği, cuntayı nasıl nitelerlerse nitelesinler, cuntadan ne beklerlerse beklesinler, tüm ilericiler için uyarıcı olmalıdır. AP dünkü AP değildir. Çok daha gericileşmiştir. Bu yığınsal tabanı olan gerici partinin içinde MHP örgütlüdür. Aralarındaki uyum, içiçe geçme süreci bugün daha da ilerlemiştir. AP başları bugün ordu yönetiminde daha çok yandaşa sahiptir. Olağanüstü yetkilerle donatılmış bir hükümeti ele geçirecek böyle bir AP'nin, kanatları altındaki ve üstelik aklanmış bir MHP ile, ülkeyi nerelere götüreceğini görmek gerekiyor. Dışta emperyalizmin politikasındaki artan saldırganlığın, içerde hızlanan tekelleşme sürecinin, her alanda gericiliği azdırması olgusunu iyi kavramak gerekiyor.

Sorun, gericiliğin göstermeye çalıştığı gibi, gelecek rejimde "asker-sivil payı ne olacak", "yetki başkanda mı hükümette mi olsun", ya da "senato olsun mu olmasın mı" sorusu değil, "bu rejimde halkın yeri ne olacaktır?" sorusudur. TKP demokratik bir rejim isteyen herkesi, bugünden aktif olmaya, beklememeye çağırıyor. Halk yarınki rejimdeki yerini ancak bugünden savaşarak elde edebilir. Tüm halk güçlerini ne denli birleştirebilirsek, rejim o denli demokratik olacaktır.

N.G.

52'lerle dayanışmayı daha da yükseltelim

52'lerle uluslararası dayanışma öylesine boyutlara vardı ki, cunta yurt dışından gelen heyetlerle ilişki kurmayı yasaklamak, dış haberlere sansür koymak zorunda kaldı. "TKP'nin Sesi"nin, "Bizim Radyo"nun dinlenmesini engelleme çabalarını daha da yoğunlaştırdı. 10. Dünya Sendikalar Kongresi'nde uluslararası işçi hareketinin dayanışmasının yüksek düzeyi sergilendi. Batı Avrupa demokrasi güçlerinin baskısıyla Avrupa Parlamentosundan ve Konseyinden çıkan kararlar cuntaya tam bir şamar oldu.

52'lerle uluslararası dayanışma, emperyalizmin Polonya'ya ilişkin gerçekleri çarpıtmasının önünde de bir engel oluyor. Şimdi Batı basınında Türkiye'deki askersel diktatörlüğün barbarlığını sergileyen yazılar giderek artıyor.

Batı Avrupa'daki Türkiye'li işçilerin, onlarla omuz omuza veren yurt dışına çıkmış olan DİSK'li sendikacıların, demokratların eylemleri, aralarında artan birlik, uluslararası dayanışmanın daha da yükselmesine katkıda bulunuyor. Batı Avrupa'da birçok kentte ortaklaşa düzenlenen DİSK'in 15. kuruluş yıldönümü toplantıları bu yolda yeni bir atılım oldu.

Cuntaya şimdi hergün sayısız ülkeden çok çeşitli politik görüşlerden insanların, örgütlerin imzasını taşıyan binlerce protesto telgrafı yağıyor.

İstanbul Topkapı'daki mahkemede DİSK yöneticileri, avukatlar güçlü bir direniş örneği veriyorlar. DİSK'li Türk-İş'li işçiler ortaklaşa çıkardıkları bildirilerle Türkiye'nin dört bir yanında halkı 52'lere özgürlük savaşımına çağırıyorlar. TKP örgütleri DİSK davasının içyüzünü açığa vuran bildiriler dağıtıyorlar. TİP, TKP, TSİP'in ortak çağrısı, bilinçli işçilere 52'lerle dayanışmada, çevrelerine daha geniş kesimleri, daha geniş demokrasi güçlerini toplamada yeni olanaklar sağlıyor.

Cunta, yükselen bu dayanışma karşısında saldırıyı genişletmekten başka çıkar yol bulamıyor. Birçok işçi, sendikacı daha tutuklandı. Bunu Barış Komitesinin işçi dostu yöneticilerinin tutuklanması izledi. Ama barışseverlerin arasında bulunan DİSK davasının önde gelen avukatlarından Apaydın'ın, tutuklanırken verdiği demeçteki "İstanbul Barosu Abdülhamit zamanındaki baskılara bile boyun eğmemiştir. Biz sanık sandalyesinden de savunma yapmayı biliriz" sözleri, cuntaya yeni bir şamar oldu. Apaydın, "Barış için savaştığımdan dolayı tutuklanmak benim için bir onurdur" diyordu.

Cunta, barbarlığı artırdıkça daha da yalnızlaşıyor. 52'leri kurtarmak, barış güçlerine yönelen saldırıyı geri püskürtmek olanaklıdır. Uluslararası dayanışma bizimledir. İşçi haklarından, demokrasiden, ulusal bağımsızlıktan, barıştan yana tüm güçlerin ortak savaşımlarıyla, 52'ler kurtarılabilir, cunta geriletilebilir.

MİLİTANLARDAN

4 Şubat

Yine körkaranlıkta uyanmıştım. Fabrikaya gitmeye hazırlanırken Parti Radyosu'nu açtım. İlk haberi duyunca gözlerim parladı. İçinde yaşadığımız ağır baskı koşullarında böyle bir başarının elde edilebileceğini pek düşünmemiştim. Partimizin TİP ve TSİP ile birlikte yaptığı ortak açıklama ve çağrıdan sözediyorum. İlkdüşündüğüm şu oldu: Daha önceleri fabrika ve mahallede TİP ve TSİP üyeleriyle ilişkilerimiz kötü değildi. Birçok konuda ortak eylemler de yapmıştık. Ama aramızda sıkı birlik olmadığından düzene ve patrona karşı olmalarına karşın birçok işçiyi yeterince yanımıza alamıyorduk. Bu tür işçiler bize "Hele önce siz aranızda birlik olun, sonra bizi yanınıza çağırın. Kaç partisiniz onu bile bilmiyoruz" diyorlardı. Bu durum önümüzde ciddi bir engeldi. Açıktır ki, bundan sonra en azından bu tür engellerle çok daha az karşılaşacağız. Sonra, bunca baskı ve saldırılara karşın, baştan beri savunduğumuz "işçi sınıfımızın, tüm ilerici güçlerin birliği" politikasını yaşama geçirmek için atılan bu adım parti yönetimimize olan güvenimizi daha da artırdı.

Şimdi görev, her üç partinin ortaklaşa yarattığı bu olanaktan, yığınlara, demokrasi güçlerine daha çok ulaşabilmek, onları birleştirebilmek için sonuna kadar yararlanmak. Açıklamanın fabrikadaki ileri işçilerde yarattığı iyimserliği, tüm işçilere yaymak için çalışmak. İlk hücre toplantımızda buna karar verdik.

Galip Boztaş -İstanbul

Fire vermeden

Geçenlerde İzmir Belediyesinde çalışan işçiler topluca, ama hiç fire vermeden bir eylem yaptılar. Geçen 1 Mayıs ikramiyelerimiz ve şoförlerin 500 liralık direksiyon primleri ödenmemişti: İşçiler önce kendi aramızda konuştuk, tartıştık. Sonra hep birlikte haklarımızı istemeye karar verdik. Topluca muhasebeye gittik, karşılarına dikildik. Yöneticiler önce biraz hık-mık ettiler, ama hepimizi birarada görünce çekindiler ve istemiye, istemiye de olsa paralarımızı ödediler. İşçiler şimdi birbirlerine bakıp bakıp zafer işareti yapıyorlar.

Halit M.-İzmir

Bir işkenceci daha

Diyarbakır Birinci Şubede, şimdi hapishane gibi kullanılan Kurdoğlu Kışlasında gözaltında bulunanlara işkence yapan, yaptıran işkenceci başının adı İrfan Keskin. İstihbarat Komiseri olan bu adamın işkencelerinden geçen Hanefi Uslu adlı işçi ayağa kalkamayacak hale geldi. Diyarbakır Barosu avukatlarından Hüseyin Yıldırım ise, gözaltında kalma süresi 45 gün olduğu halde 4 aydır hâlâ gözaltındadır. Üstelik Bağlar cezaevinde tutuklu gibi bir hücreye konmuş. Ergani ilçesinden de kısa bir haber verelim size. Kaymakam her kömür, şeker satışından durmadan rüşvet alıyor.

Hüseyin L.-Diyarbakır

Aslana pençe

İstanbul'da Eczacıbaşı işçileri 10 gün yemek boykotu yaptı, Transtürk-holdingin Fren-debriyaj fabrikasında da 3 günlük bir boykot oldu. Arkasından Gebze NASAŞ fabrikasında da benzer bir direniş yapıldı. Cunta, işçilerin en doğal haklarının gaspedilmesine karşı giriştikleri bu eylemler karşısında gene zora başvurdu. Sıkıyönetim NASAŞ işçilerine karşı "Yıldızlar savaşı"nı andıran türde operasyonlar düzenledi. Fabrikaya havadan helikopterlerle aniden baskın yapıldı. Fabrikanın çevresi aynı anda askeri birlikler ve tanklarla çevrildi. Daha önce de NASAŞ'a helikopterle inip, işçi temsilcilerini alıp götürmüşlerdi. Bu kez 300 işçiyi cemselere doldurup gittiler. İşittiğimize göre işçiler Tuzla Piyade Okuluna götürülmüş. Cunta NASAŞ'taki direnişi fabrikanın yarısını gözaltına alarak durdurabildi. Ancak şu gerçek mutlak görülecek: Aslana pençe, kılıca yumruk atmak akıllıların işi değildir.

Feyzi S.-Gebze

Cuntanın aklı

Cuntayı bir merak sardı. Habire oranın buranın adını değiştiriyorlar. Şimdi de bizim Siverek'in adını "Zümrüt" yapacaklarmış. Bura halkı ise: "Bu memlekette cuntanın şoven baskıları, Bucak ailesinin talanı bitmezse, ekmek, et ayakkabı ucuzlamazsa, ne anarşi durur, ne de burası zümrüt olur" diyor.

Haşmet A.-Siverek

Bu ne hazırlığı?

Ocak ayı içinde yattığım hastaneden iyileştiğim söylenerek taburcu edildim. Ben hadi neyse ama, daha hasta olanları da evlerine yolladılar. O gün radyo sürekli fırtına çıkacağını, halkın bir an önce evlerine girmesini anons ediyordu. Okullar, fabrikalar da öğleden sonra tatil edilmiş. Sonradan duyduğumuz bunun bir "sivil savunma" tatbikatı olduğuydu. Ama, hastaneler apar-topar boşaltılınca, birçok hasta ölmüş. Daha da duyduğumuz, kaymakamlıklar vasıtasıyla sağlık personeli arasında anketler yapılmış. Doktorların, hemşirelerin ev adresleri, telefon numaraları alınmış-cerrahi müdahale yapıp yapamayacakları sorulmuş. Ne demek oluyor bu? Bu ne hazırlığı?

Gülümser Z.-İstanbul

Biz DİSK'le beraberiz

Greve çıktık mı, fabrikanın önü bir bayram yeri gibi olurdu. "Birimiz hepimiz için, hepimiz birimiz için!" diye var gücümüzle bağırırdık. Hele DİSK'e bağlı sendikalardan işçiler greve çıktı mı, mutlak yanlarına gider, onların grevine katılır, ekmeğe katık gibi dertlerine ortak olurduk. DİSK' in grevlerindeki coşkuya, biz Türk-İş'li işçiler çok yakından şahit olduk. Doğruyu söylemek gerekirse, onlar biz Türk-İş'li işçilerden daha bilinçliydi, daha bilenmişti, kavgada sonuna kadar gitmede daha kararlıydı. Çünkü sendikalarına güveniyorlardı. Kendilerine güveniyorlardı. Ben işçi olmanın tadını ilk kez DİSK'li işçilerin yanında duydum. Onlardan çok şey öğrendim.

Şimdi yaşım 40'ı buldu. Ellerim her yıl katmer katmer nasırlaştıkça, sanki kafam daha da açıldı. Sömürünün amansız çarklarında bir ömür gitti. Yaşım 40 ama, gören 50-60 der. Sizin kanalınızla tüm işçi kardeşlerime şunu demek isterim: İşçilerin birliği ve dayanışması boş sözler değildir. Eğer biz, birliğimizi kuramaz, aramızda dayanışmamızı güçlendirmezsek, daha çok boğazımıza basarlar.

Ne yazık ki, biz bunu daha gerçekleştiremedik. DİSK'li işçi kardeşlerimden, Türk-İş adına utanıyorum. Çünkü yöneticilerimiz DİSK'e sırtlarını döndüler. Bir kere bile olsun, DİSK'in başkanlarını, üyelerini savunmadılar. Bu,utanılacak bir şeydir. Biz, Türk-İş'li işçiler bu acıyı yüreğimizde duyuyoruz. Ama sanılmasın ki, Türk-İş içinde dürüst sendikacılar yoktur. Var. Biz onlardan şimdi seslerini daha çok yükseltmelerini bekliyoruz.

Bize gelince... Türk-İş'li işçiler olarak, DİSK'li sınıf kardeşlerimize belki dünden daha yakınız. Aynı sınıfın insanları olarak, aynı acıyı birlikte yaşıyoruz. Ben, aynı mahallede oturduğum DİSK'li işçi arkadaşlarımı bir gün bile yalnız bırakmadım. Sizin de dediğiniz gibi, DİSK davası geleceğimizi tehdit ediyor. Aramızda Türk-İş'li, DİSK'li ayrılığı yoktur. Bizim sınıfımızdan gelen insanları, bizim sınıfımızın çıkarlarını savunan insanları asmak istiyorlar. Boynumun borcu olsun, bu insanları kurtarmak için sonuna kadar gideceğim. Eğer Türk-İş yöneticilerinde bir parça olsun utanma varsa, bize arka çıkarlar.

Halil R.-Eskişehir